

MINISZTERELNÖKSÉG

GULYÁS GERGELY
miniszter

Tárgy: alkotmányjogi panasz
Iktatószám: JHÁT-PDF/160/8/2020
Hiv. szám: IV/00839-0/2020

Alkotmánybíróság

Budapest

Donáti utca 35-45.

1015

Tárgy: A veszélyhelyzettel összefüggésben a nemzetgazdaság stabilitásának érdekében szükséges intézkedésekről szóló 135/2020. (IV. 17.) Korm. rendelettel és a Göd város közigazgatási területén különleges gazdasági övezet kijelöléséről szóló 136/2020. (IV. 17.) Korm. rendelettel kapcsolatos, IV/839/2020. számon érkezett alkotmányjogi panasz (különleges gazdasági övezet kijelölése)

Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Főtitkár Úr!

Az Alkotmánybíróság honlapjára felkerült a IV/839/2020. számú indítvány, melyben az indítványozó a veszélyhelyzettel összefüggésben a nemzetgazdaság stabilitásának érdekében szükséges intézkedésekről szóló 135/2020. (IV. 17.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Korm. rend. 1.) és a Göd város közigazgatási területén különleges gazdasági övezet kijelöléséről szóló 136/2020. (IV. 17.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Korm. rend. 2.) alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte az Alkotmánybíróságtól.

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 57. § (1b) bekezdésében foglaltak szerint a Miniszterelnökséget vezető miniszternek lehetősége van az ügyvel kapcsolatos álláspontjáról az Alkotmánybíróságot tájékoztatnia.

I. Az indítvánnyal összefüggésben

Álláspontom szerint az indítvány az Abtv. alapján – figyelemmel az Alkotmánybíróság gyakorlatára – nem támasztotta alá a befogadhatóság törvényi feltételeit.

I.1. Az indítványozó érintettségével kapcsolatban

Az Abtv. 26. § (2) bekezdése szerinti kivételes panasz esetében, mivel az közvetlenül a norma ellen irányul, kiemelt jelentősége van az érintettség vizsgálatának, melyet az Alkotmánybíróság az indítvány tartalmi vizsgálatát megelőzően végez el. A következetes gyakorlat szerint „a panasz befogadhatóságának feltétele az érintettség, nevezetesen az, hogy a panaszos által alaptörvény-ellenesnek ítélt jogszabály a panaszos személyét, konkrét jogviszonyát közvetlenül és ténylegesen, aktuálisan érintő rendelkezést állapít meg, s ennek következtében a panaszos alapjogai sérülnek” {33/2012. (VII. 17.) AB határozat, Indokolás [61]}. Az Alkotmánybíróság ezzel összefüggésben következetesen hangsúlyozza, hogy „a panaszos alapjogában való személyes, közvetlen és aktuális sérelme különbözteti meg a kivételes panaszt az actio popularis-tól” {például: 3175/2018. (V. 22.) AB végzés, Indokolás [8]}.

Az Alkotmánybíróság gyakorlatának megfelelően az indítványozónak az érintettségével kapcsolatos vizsgálata során a személyes, a közvetlen és az aktuális érintettség követelményeinek külön-külön is meg kell felelnie. A testület esetjoga szerint: „[a] személyes érintettség az érintett saját alapjogában való sérelmét jelenti. [...] Ha a norma címzettje harmadik személy [...], a személyes érintettség követelménye akkor teljesül, ha az indítványozó alapjogi pozíciója és a norma között szoros kapcsolat áll fenn. [...] Az Abtv. 26. § (2) bekezdése által kifejezetten nevesített közvetlenség követelménye szempontjából az a meghatározó, hogy a kifogásolt jogszabály maga érinti-e az indítványozó alapjogát.” {először 3110/2013. (VI. 4.) AB határozat, Indokolás [27]–[31], megerősítette: 3123/2015. (VII. 9.) AB végzés, Indokolás [12]}.

A fentiek alapján az indítványozó személyes, közvetlen és aktuális érintettsége a Rendelet 1. tekintetében nem teljesül. A Rendelet 1. nem tartalmaz rendelkezést az indítványozóra. A személyes, közvetlen és aktuális érintettség nem is értelmezhető az indítványozó önkormányzat és a Rendelet 1. viszonylatában. Az érintettség kizárólag a Rendelet 2. esetében alátámasztott, így a Rendelet 1. tekintetében az alkotmányjogi panasz nem felel meg az Ügyrend 30. § (2) bekezdés c) pontjának, illetve Abtv. 64. § b) pontjának.

I.2. Az indítvány határozottságával kapcsolatban

Az Alkotmánybíróság gyakorlata következetes abban, hogy az Abtv. 26. § (2) bekezdés szerinti panasz esetén az indítványozónak pontosan meg kell jelölnie az alaptörvény-ellenesnek vélt, közvetlenül hatályosuló jogszabályi rendelkezést.

Az Alkotmánybíróság kimondta, hogy kérelem nem lehet határozott, ha az indítványozó az egész jogszabály alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kéri, értelemszerűen nem lehet az egész törvény által szabályozott összes jogviszony tekintetében érintett. {3286/2012. (X. 12.) AB végzés, Indokolás [5]} Az indítványozó általános érvelése nem alkalmas annak alátámasztására, hogy miért és mennyiben sérül az Alaptörvényben foglalt joga. {3243/2012. (IX. 28.) AB végzés, Indokolás [8]–[9]} Az érdemi vizsgálat gátját képezi, ha az indítványozó az egész jogszabályt támadja, de indokolást csak annak egyes részeivel kapcsolatban fogalmaz meg. {3259/2012. (IX. 28.) AB végzés, Indokolás [5]}

A fenti alkotmánybírósági gyakorlatnak – az indítványok határozottsága kapcsán – teljesen ellentmond a benyújtott alkotmányjogi panasz azon érvelése, amely szerint: „[...] nem pusztán egyik szabályuk alapjogot sértő, hanem maga a szabályozási koncepció az”. (lásd: alkotmányjogi panasz 10. oldal III. 40. pont) Az alkotmányjogi panasz így deklarálta az egész Rendelet 1. és Rendelet 2. alaptörvény-ellenességét állítja, ahelyett és anélkül, hogy a Rendelet 1. és Rendelet 2. konkrét és pontosan megjelölt jogszabályhelyeit jelölné meg és ezekhez adna elő önálló és specifikus érvelést. Az Abtv. 52. §-a szerint az indítványnak határozott kérelmet kell tartalmaznia, amelynek az indítványozó önkormányzat alkotmányjogi panasz a fenti jelzett hiányosságok miatt nem felel meg, így érdemben nem vizsgálható.

1.3. Önkormányzat indítványozói jogosultsága

Egy 2019 végén meghozott alkotmánybírósági döntésben ismét felmerült az a dogmatikai kérdés, hogy önkormányzat terjeszthet-e elő alkotmányjogi panaszt, s ha igen, úgy milyen megkötésekkel. A Budaörs Város Önkormányzata által előterjesztett alkotmányjogi panaszt az Alkotmánybíróság a 3311/2019. (XI. 21.) AB határozatával bírálta el, s az Indokolás [28]-ban rámutatott arra, hogy „[a]z Alkotmánybíróságnak még nincs kialakult gyakorlata a helyi önkormányzatok Abtv. 26. § (2) bekezdése szerinti alkotmányjogi panaszaival kapcsolatosan, de az elmúlt években az Alkotmánybíróság bizonyos megkötésekkel egyre szélesebb körben ismerte el különböző állami szervek indítványozói jogosultságát {pl. 23/2018. (XII. 28.) AB határozat}.”

Ezen döntésében rámutatott továbbá a testület arra is, hogy „[a]z Alkotmánybíróság korábbi ügyben már megállapította, hogy „az önkormányzat is élhet az Abtv. 27. §-a szerinti alkotmányjogi panasszal, feltéve, hogy az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló jogvitás ügyben mellérendelt jogalanyként és nem a közhatalom gyakorlójaként járt el. Az indítványozói jogosultság szempontjából tehát nem az önkormányzat (egyébként különleges) jogi státuszának, hanem annak van relevanciája, hogy az önkormányzat az alapul fekvő ügyben, hierarchikus viszonyban, a közhatalmi jogosítványaival élve, avagy a vagyoni forgalom mellérendelt alanyaként járt-e el.” {Indokolás [29]}

Mindez azt jelenti, hogy az Abtv. 27. §-a alapján az önkormányzatok jóval tágabb térben mozogva terjeszthetnek elő alkotmányjogi panaszt, mint az Abtv. 26. § (2) bekezdése alapján. Azért van ez így, mert az alkotmányjogi panasz – így az Abtv. 26. § (2) bekezdése szerinti panasz is – az egyéni jogsérelem orvoslására szolgáló eszköz és nem az állam és az önkormányzatok közötti hatásköri viták rendezésére szolgáló jogintézmény.

A 3311/2019. (XI. 21.) AB határozat kapcsán végezetül szükséges arra is rámutatni, hogy a szintén önkormányzat által – szintén Abtv. 26. § (2) bekezdés alapján előterjesztett – alkotmányjogi panaszt részben visszautasította a testület, mert „az Alaptörvény XIII. cikkére és XV. cikkére alapított vizsgálat hatásköri korlátozás alá esik”. {Indokolás [16]}

1.4. Hatásköri korlátozás

Az indítványozó szerint beadványa – annak ellenére, hogy adójogi rendelkezések felülvizsgálatára is vonatkozik – az Alkotmánybíróság által befogadható, sőt az általa sérelmesnek tartott adójogi rendelkezések is felülvizsgálhatóak. Ezt a meglátását elsősorban arra alapozza, hogy az Alaptörvény 37. cikk (4) bekezdése csak az adótörvények felülvizsgálatára nézve ír elő korlátozott jogkört az Alkotmánybíróság számára, azonban az általa sérelmezett jogszabályi rendelkezések nem törvényben, hanem veszélyhelyzeti kormányrendeletben szerepelnek.

Az Alaptörvény 37. cikk (4) bekezdése értelmében mindaddig, amíg az államadósság a teljes hazai össztermék felét meghaladja, az Alkotmánybíróság a 24. cikk (2) bekezdés *b)–e)* pontjában foglalt hatáskörében a helyi adók központi feltételeiről szóló törvény Alaptörvénnyel való összhangját kizárólag az élethez és az emberi méltósághoz való joggal, a személyes adatok védelméhez való

joggal, a gondolat, a lelkiismeret és a vallás szabadságához való joggal vagy a magyar állampolgársághoz kapcsolódó jogokkal összefüggésben vizsgálhatja felül, és ezek sérelme miatt semmisítheti meg. Az Alaptörvény 53. cikk (2) bekezdése szerint a Kormány a veszélyhelyzetben rendeletet alkothat, amellyel egyes törvények alkalmazását felfüggesztheti, törvényi rendelkezésektől eltérhet, valamint egyéb rendkívüli intézkedéseket hozhat. A veszélyhelyzeti kormányrendeleti szabályozás tehát a veszélyhelyzet időtartama alatt praktikus és ideiglenesen a törvényi szabályozás helyébe lép. Ebből következően az adójogi normát pótló veszélyhelyzeti kormányrendelet is hordozza az adótörvény azon jellemzőjét, miszerint csak korlátozottan vizsgálhatja felül az Alkotmánybíróság.

Az Alkotmánybíróság jelen ügyben az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés c) pontja szerinti hatáskörét gyakorolja, a támadott Korm. rend. 1. egyes rendelkezései pedig a helyi adókról szóló 1990. évi C. törvény (a továbbiakban: Htv.) eltérő alkalmazását célozzák, és az államadósságmutató az alkotmányjogi panasz benyújtásakor meghaladta az 50 %-ot. Ezért vizsgálni szükséges, hogy az Alkotmánybíróság eljárása a hatáskört korlátozó szabály [Alaptörvény 37. cikk (4) bekezdés] alkalmazási hatálya alá tartozik-e.

Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint az Alaptörvény 37. cikk (4) bekezdésében lefektetett szabály célja a költségvetésre, a zárszámadásra és az államháztartás egyes bevételi forrásaira vonatkozó törvényi szabályok alkotmányossági kontrolljának átmeneti szűkítése {34/2019. (XI. 29.) AB határozat, Indokolás [35]}. Az Alkotmánybíróság több határozatában kiemelte, hogy az alkotmányossági felülvizsgálatot korlátozó szabály alkalmazási hatályát megszorítóan értelmezi [40/2012. (XII. 6.) AB határozat, Indokolás [20]; 8/2019. (III. 22.) AB határozat, Indokolás [40]}. Az Alkotmánybíróság a megszorító értelmezés nyomán haladva azt is kidolgozta már a gyakorlatában, hogy a zártkörű felsorolásban szereplő törvények egyes normái tartalmi vizsgálat alapján sorolandók a korlátozás hatálya alá. Ily módon érvényesül a hatásköri korlát jelentésének a kibontásakor a tartalom elsődlegessége a formával szemben. Ezt az értelmezési (alap)elvet alkalmazva a kérdés tehát nem az, hogy melyik törvény, hanem az, hogy melyik törvényi rendelkezés tartozik a kivételes rezsimbe. Adójogszabállyal kapcsolatban kifejezetten úgy fogalmazott az Alkotmánybíróság, hogy az adójogi normák közül az esik a hatásköri korlátozás alá, amely tartalmilag, azaz anyagi jogi értelemben hozzátartozik valamelyik adónem törvényi tényállásához, függetlenül attól, hogy melyik jogforrásban található {22/2013. (VII. 19.) AB határozat, Indokolás [8]–[9]}. Az adótényállás azokat az elemeket, törvényi szabályozási egységeket öleli fel, amelyek megvalósulása esetén anyagi jogi adókötelezettség keletkezik {3223/2018. (VII. 2.) AB határozat, Indokolás [16]}. Ezek közé tartoznak különösen az alanyra, a tárgyra, az alapra, a mértékre, a mentességre és a kedvezményre vonatkozó rendelkezések {34/2019. (XI. 29.) AB határozat, Indokolás [39]}.

Tartalmi értelemben a Korm. rend. 1. vonatkozó rendelkezései a hatásköri korlát hatálya alatt állnak, mivel a Korm. rend. 1. a Htv. rendelkezéseitől eltérő szabályokat alkotott a különleges gazdasági övezetre vonatkozó helyi adó kapcsán.

Az indítvány szerint az adóbevétel beszedésére való jogosultság nem anyagi, hanem eljárási kérdés, ennél fogva az Alaptörvény 37. cikk (4) bekezdése egyébként sem képezne akadályt az Alkotmánybíróság felülvizsgálatának. Azt, hogy az adóhatósági feladatokat ki gyakorolja, valóban eljárásjogi kérdés. Ellenben az anyagi jog körébe tartozik az, hogy a bevételnek mely szerv, államháztartási alrendszer a jogosultja. Magyarország gazdasági stabilitásáról szóló 2011. évi CXCV. törvény 30. §-ának (1) bekezdése egyértelműen kimondja, hogy az új fizetési kötelezettséget megállapító törvényben meg kell határozni, hogy a bevétel az államháztartás mely alrendszerének bevételét képezi. E szabály szerint tehát az adóbevétel címzettjének meghatározása az adójogi norma (törvény) részét kell, hogy képezze, mint ahogyan képezi a Htv. részét az a rendelkezés [Htv. 8. § (3)], amely a bevétel jogosultját fogalmazza meg. A tartalmi vizsgálat

kapcsán tehát megállapítható, hogy az indítvánnyal támadott Korm. rend. 1. azon előírása, miszerint a különleges gazdasági övezetbeli helyi adóbevétel a megyei önkormányzat bevétele, olyan anyagi adójogi előírás, amely így nem képezheti alkotmánybírói vizsgálat tárgyát.

Álláspontom szerint megállapítható, hogy az Alkotmánybíróság eljárása a hatáskört korlátozó szabály alkalmazási hatálya alá tartozik, és mivel az indítvány nem hivatkozik Alaptörvény 37. cikk (4) bekezdésére foglalt jogok sérelmére, így a Korm. rend. 1. 6-10. §-ainak vonatkozásában az indítvány visszautasításának van helye.

II. A támadott kormányrendeletek jogpolitikai céljai

A támadott kormányrendeletek jogpolitikai céljaival összefüggésben az alábbiakra hívom fel a figyelmet.

1. A szabályozással a cél Magyarország kiemelt gazdasági jelentőséggel bíró térségei gazdasági fejlődésének előmozdítása, a veszélyhelyzetből eredő negatív gazdasági következmények enyhítése, a meglévő munkahelyek megőrzése és új munkahelyek létesítése volt, az ilyen tevékenységből származó gazdasági eredmények az eddigiekhez képest nagyobb körben teszik majd lehetővé a térségben élő lakosság életminőségének javítását. A Korm. rend. 1. lehetővé teszi olyan különleges gazdasági övezetek létrehozását, amelyek előmozdítják munkahelyteremtő és –megtartó, a nemzetgazdaság stabilitása szempontjából jelentős beruházások gyors és hatékony megvalósítását, speciális szabályozási környezet kialakításával biztosítják a gazdasági térség vonzóvá tételét, fejlesztését, az infrastrukturális feltételek megteremtését.

2. A beadvány a támadott kormányrendeletek jogalapját abban a tekintetben is megkérdőjelezi, hogy különleges gazdasági övezetre vonatkozó szabályozás kialakítása, illetve Göd város területére történő kijelölése összefüggésben áll-e egyáltalán a veszélyhelyzettel és a humánjárvány leküzdésével. A Korm. rend. 1. preambuluma szerint a Kormány a rendeletet a nemzetgazdaság stabilitásának garantálása, a COVID-19 koronavírus fertőzés okozta tömeges megbetegedéssel járó humánjárvány negatív gazdasági következményeinek csökkentése érdekében, a munkahelyek tömeges elvesztésének elkerülése és a meglévő munkahelyek megőrzése vagy új munkahelyek létesítése céljából hozta meg. Ugyanis a koronavírus fertőzés elsődleges, egészségügyi következményei mellett mind a világ-, mind a hazai gazdaság egészére jelentős károkat okozott és okoz, amely a vállalkozások tevékenységének a megszűnésével, az álláshelyek elvesztésével és a munkanélküliség jelentős megemelkedésével járt együtt. Mindezen jelenségek megelőzése és leküzdése indokolta olyan szabályozás kialakítását, amely a különleges gazdasági övezet kialakításának a lehetőségével számos munkahelyet megmenthet és a hazai beruházások versenyképességét megőrzi.

3. A Korm. rend. 2. 1. §-a értelmében a nemzetgazdaság stabilitásának garantálása, a COVID-19 koronavírus fertőzés okozta tömeges megbetegedéssel járó humánjárvány negatív gazdasági következményeinek csökkentése érdekében, a veszélyhelyzet által veszélybe sodort több mint ezeröttszáz munkahely megvédése, valamint több mint kettőezer-öttszáz új munkahely megteremtése céljából jelölt ki a Kormány Göd város közigazgatási területén különleges gazdasági övezetet.

III. Az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésének sérelme – a jogállamiság elvéből levezethető visszaható hatály tilalma és a kellő felkészülési idő követelménye

1. Az indítványozó alkotmányjogi panaszában kifejti, hogy a Korm. rend. 1. 8. §-a, mely kimondja, hogy a már befizetett adót az adóalany visszaigényelheti, a jogállamiság elvéből levezethető visszaható hatály tilalmába ütközik.

A Korm. rend. 1. értelmében a különleges gazdasági övezet fekvése szerinti megye megyei önkormányzata csak attól az időponttól válik jogosulttá az ezen övezetek területén a helyi adók bevezetésére és az ezen övezetektől származó helyi adóbevételekre, amikor a különleges gazdasági övezet a megye területén létrejön. Ezzel párhuzamosan csak ezen időponttól szűnik meg a korábban illetékes települési önkormányzat adóztatási joga. A Korm. rend. 1. által bevezetett adójogi szabályozás hatálya tehát csak a hatályba lépése utáni időszakra vonatkozóan fogalmaz meg feladatokat, jogköröket, illetve csak annak a bevételnek a sorsáról rendelkezik, amelyek Korm. rend. 1. a hatályba lépése utáni időszak adókötelezettsége kapcsán állhatnak elő.

Erre figyelemmel az alábbiakban részletesen bemutatottak szerint tévesen állítja azt az indítvány, hogy a 2019. évi adóbevételeket követően az önkormányzatnak már semmilyen további bevétele nem keletkezik ezen forrásból.

A helyi iparüzési adó éves elszámolású adó, az adóévre vonatkozik. Az adóévi adó megállapítása az adóbevallásban történik meg, melyet az adóévet követő év ötödik hónapjának utolsó napjáig kell benyújtani. A Htv. 41. §-a alapján az adóévi adóra, adóelőleget kell fizetni a korábbi időszak adóadata alapján. Az iparüzési adóelőleg tehát nem azonos az adóévi adóval, az adóelőleg semmiben sem befolyásolja a végleges adó összegét. A 2020-ban kezdődő adóév adóját az adózó majd 2021-ben, naptári évvel azonos üzleti éves vállalkozás esetén 2021. május 31-ig fizeti meg. A gödi különleges gazdasági övezetet a Korm. rend. 2. hozta létre 2020. április 18-i hatállyal. Tekintettel arra, hogy ezen övezet 2020. április 18-án jött létre, a Pest Megyei Önkormányzat helyi adóztatási joga is csak ezen időponttól állhat fenn a gödi különleges gazdasági övezetre. Ez pedig – értelemszerűen – azt is jelenti, hogy a különleges gazdasági övezetből származó 2020. évi teljes helyi adóbevételnek a 2020. január 1-től április 17-ig tartó időszakra – az iparüzési adóalapmegosztás szerint – arányosan jutó része a gödi önkormányzat kizárólagos bevétele, azt a szabályozás visszamenőlegesen tőle nem vonta el.

Figyelemmel ugyanakkor arra, hogy az iparüzési adó alanya 2020. március 15-ig a gödi önkormányzathoz fizette be a 2020. évi első előlegrészletét, ezen összeggel az adózók felé az önkormányzati adóhatóságnak a 2020. adóévről szóló bevallásban (2021. május 31-ét) kell majd elszámolnia, de ez távolról sem jelent számára egyértelmű visszautalási kötelezettséget. Előfordulhat, hogy az adózók által első iparüzési adóelőlegként befizetett összeg – az adóalapmegosztás szabályainak betartása esetén – kisebb, mint a Göd városát – az adóalany vállalkozás január 1-jétől április 17-ig fennálló gödi jelenléte okán – megillető adóösszeg. Ez azt jelenti, hogy Göd település 2021. május 31-én is realizálhat bevételt az adózó 2020. évi tevékenysége után.

Az építményadó- és telekadó éves fix összegére figyelemmel ezen adónemek esetében feltehetően az adózóval való elszámolást követően visszatérítési kötelezettség terheli majd a gödi önkormányzati adóhatóságot, de ez sem a szabályozás esetleges visszamenőleges voltára, hanem arra az egyszerű tényre vezethető vissza, hogy ezen adónemeket az adózónak 2020. március 15-ig a teljes első félévre (a 2020. január 1-jétől június 30-ig terjedő teljes időszakra) előre meg kellett fizetnie, a különleges gazdasági övezet 2020. április 18-i létrehozása okán azonban Göd városát ebből az összegből csak a 2020. január 1-jétől április 17-ig terjedő időszakra jutó adó illeti meg.

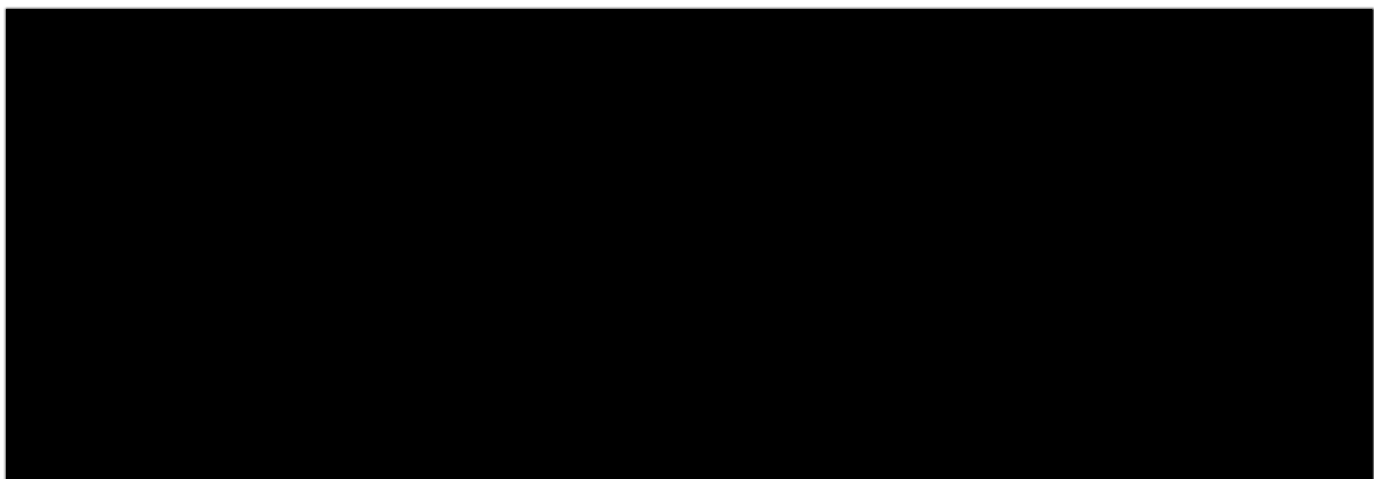
2. Az indítvány azon megállapításai, mely szerint a Korm. rend 1.-nek az előrehozott adó visszatérítéséről rendelkező előírásai tartalmilag visszamenőleges jogalkotást valósítanak meg, álláspontom szerint nem helytállóak.

A Htv. 41/A. §-a szerint az adóalany a jövőben esedékessé váló adójára tekintettel előrehozott adót fizethet. Az adó alanya az előrehozott adóról annak megfizetésével egyidejűleg bevallást nyújt be, amelyben megjelölheti, hogy az adóhatóság az előrehozott adóját melyik jövőben esedékessé váló adófizetési kötelezettségébe számítsa be. Ennek célja az, hogy az önkormányzat időben előbb

jusson adóbevételhez az adóalanytól például azért, hogy valamely önkormányzati tervet előbb lehessen megvalósítani.

Az idézett szabályozásra figyelemmel tehát az előrehozott adó lényege, hogy nem múltbeli, hanem valamely jövőbeli adókötelezettségre vonatkozik, így valamely olyan jogszabályi előírás, amely annak visszatérítéséről rendelkezik, értelemszerűen nem lehet visszaható hatályú. Az előrehozott adó valójában tartalmilag egyfelől nem más, mint egy olyan túlfizetés, amelyet külön jogszabályi rendelkezés híján nem lehet visszaigényelni (a túlfizetés azt jelenti az adójogban, hogy az adózó több adót fizetett, mint amennyi járt volna, így az az adózó követelése). Másfelől az előrehozott adó egyben kamatmentes hitel is, melyben a hitelező adóalany a hitelfelvevő pedig az önkormányzat, a hitel fedezete pedig a jövőbeni adófizetés. Kézenfekvő egyébiránt, hogy ha egy adózó esetében valamely adóhatóság adóztatási jogköre megszűnik, akkor e hatóság a hozzá beérkezett, célját tekintve a jövőre vonatkozó adókötelezettség teljesítésére irányuló befizetésre sem támaszthat jogalapot. Amennyiben pedig a szabályozás nem rendelkezett volna az adózó számára az általa fizetett, még el nem számolt előrehozott adó visszatérítésének jogáról, akkor ezen adóalany került volna méltánytalan, súlyosan jogsérelmes helyzetbe, tekintve, hogy az előrehozott adó visszatérítésére az általános adójogi normák számára semmilyen lehetőséget nem biztosítanak. Másként fogalmazva: az adózó túlfizetése a rendelkezés híján nem lenne visszaigényelhető, illetve hitele, melyet az önkormányzatnak nyújtott, sosem lenne visszafizetve, tekintve, hogy annak fedezete (a jövőbeni adó) megszűnt.

Egyebekben pedig fontos körülmény, hogy Göd Város Önkormányzata a jövőben is részesül a különleges gazdasági övezetben működő cégektől származó helyi adóbevételből, hiszen a Korm. rend. 1. 9. §-ának (2) bekezdése alapján a bevétel 95%-át különösen a beruházással közvetlenebbül érintett települések, közte Göd városa között kell felosztani.

Más országba település esetén Magyarország nemcsak a beruházás révén létrejövő munkahelyektől és az ebből származó bevételektől esne el. Hangsúlyozandó ugyanis, hogy a beruházás révén jön létre Európa egyik legnagyobb elektromos autókhoz felhasználható akkumulátorgyára, amely a környezetvédelmi törekvések eléréséhez is szükséges. Megjegyzem, hogy az elektromos autózás támogatása nemcsak gazdasági megfontolásokból és környezetvédelmi célokból indokolt, hanem a lakosság életminőségére is kihatással lehet.

3. A kellő felkészülési idő kapcsán fontos kiemelni, hogy a veszélyhelyzet káros gazdasági hatásainak enyhítése érdekében volt szükség az azonnali beavatkozásra és a Korm. rend. 1. kihirdetést követő napon történő hatályba léptetésére. Az előzőekben írtak mentén ugyanis indokolt volt elkerülni annak eshetőségét, hogy az érintett beruházás máshol – Magyarországon (Gödön) kívül – valósuljon meg, ezáltal potenciálisan új munkahely teremtése került volna veszélybe, valamint a jelzett magyar bruttó hazai termék várható növekedésének elmaradása mellett.

A fentiek alapján véleményem szerint a kifogásolt szabályozás nem sérti az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésébe foglalt jogállamiság elvét.

IV. Az Alaptörvény XIII. cikk (1)-(2) bekezdésének sérelme – a tulajdonhoz való jog

1. Az indítvány szerint legitim cél nélkül került sor a támadott szabályokkal az indítványozó tulajdonától való megfosztására.

A tulajdon átadására a közfeladatok ellátásához szükséges mértékben, a fenntartási és fejlesztési kötelezettségekkel, valamint terhekkel együtt került sor. A Korm. rend. 1.-ben foglalt megoldás arányosabb elosztást tesz lehetővé a megyén belül, arra való tekintettel, hogy az ilyen övezetben megvalósuló beruházások nem csupán egy településen, hanem annál tágabb körben, akár a megye egész területére fejtik ki hatásukat. A megyei önkormányzathoz befolyó adóbevételnek ennek érdekében a – megyei gazdasági, foglalkoztatási viszonyok tekintetében megfelelő ismeretekkel rendelkező – megyei önkormányzat célzottan tudja felhasználni a megye területén fekvő, különösen a beruházással érintett települések területén megvalósuló fejlesztések és a települések működésének támogatására, így az elosztás során Göd Város Önkormányzata is részesül(het) a bevételekből.

Mindezek mellett a Magyarország önkormányzatairól szóló 2011. évi CLXXXIX. törvény (a továbbiakban: Möt.) 117. § (1) bekezdés a) pontja szerint a feladatfinanszírozási rendszer keretében az Országgyűlés a központi költségvetésről szóló törvényben meghatározott módon a helyi önkormányzatok kötelezően ellátandó, törvényben előírt egyes feladatainak – felhasználási kötöttséggel – a feladatot meghatározó jogszabályban megjelölt közszolgáltatási szintnek megfelelő ellátását feladatalapú támogatással biztosítja, vagy azok ellátásához a feladat, a helyi szükségletek alapján jellemző mutatószámok, illetve a lakosság szám alapján támogatást biztosít. Vagyis a kötelezően ellátandó feladatok ellátásához az Országgyűlés minden esetben biztosítja a szükséges forrásokat minden település esetében a központi költségvetésből. Mindezek alapján téves a beadványozó azon állítása, amely szerint az intézkedés ellehetetlenítené a kötelezően ellátandó feladatai ellátását, hiszen ahhoz az Országgyűlés törvény alapján biztosítja a forrásokat.

2. Az indítványozó álláspontja szerint továbbá a megjelölt ingatlanok tulajdonjogának átszállása a tulajdonhoz való jog szükségtelen és aránytalan korlátozását jelenti. Ezzel összefüggésben jelezni szükséges, hogy az Alaptörvény 38. cikke szerint az állam és a helyi önkormányzatok tulajdona nemzeti vagyon. A nemzeti vagyon kezelésének és védelmének célja a közérdek szolgálata, a közös szükségletek kielégítése és a természeti erőforrások megóvása, valamint a jövő nemzedékek szükségleteinek figyelembevétele.

Alapvető kérdés e tekintetben, hogy az adott településen keletkező adójellegű bevételeknek kizárólag az adott település közösségét kell-e szolgálnia vagy ennek a forrásnak egy tágabb közösség jólétét is biztosítania kell-e. A Korm. rend. 1. 1. § (1) bekezdés c) pontja külön is hangsúlyozza, hogy a megye területének jelentős részére kiható gazdasági jelentőségű beruházásról van szó, ami egyben azt is jelenti, hogy a beruházás hatásai a megyében számos más települést is érintenek. A minimum 100 milliárd Ft-os beruházás volumene azt is jelenti, hogy a munkavállalók is a megye számos más településéről érkezhetnek, más települések közlekedési infrastruktúráját is igénybe veszik, ahogy a gazdasági társaság beszállítói vagy vevői, megrendelői is. Kiemelendő továbbá, hogy a nagy volumenű beruházás esetleges elmaradása ennek fényében nemcsak a konkrét településnek kifejezetten hátrányos, hanem annak vonzáskörzetében lévő települések vonatkozásában is. Ugyanígy a beruházás által okozott esetleges káros környezeti hatások (pl. szennyvíz, levegőterhelés vagy zajhatások) nem csak egy települést érinthetnek, hanem számos más települést is a megyében, hiszen egy jelentős munkáltató nemcsak az adott településről, hanem a tágabb térségből is vonzhatja a munkaerőt. A Korm. rend. 2. 2. § (2) bekezdése közvetlenül is felsorolja a beruházással közvetlenebbül érintett települési önkormányzatokként Csomád Község

Önkormányzatát, Dunakeszi Város Önkormányzatát, Göd Város Önkormányzatát és Sződ Község Önkormányzatát is.

A korábbi szabályozás szerint a beruházás pozitív hozadékaként a helyi adók csak egyetlen önkormányzatot, a beruházás konkrét helyeként funkcionáló önkormányzatot illették meg. Ezzel szemben a Korm. rend. 1. 9. § (1)-(2) bekezdése kifejezetten rendelkezik arról, hogy a helyi adóból származó bevétel a különleges gazdasági övezet fekvése szerinti megye megyei önkormányzatának bevétele. A megyei önkormányzat a bevételt a rendeletében meghatározott módon a különleges gazdasági övezet szerinti megye területén fekvő – különös tekintettel a beruházással közvetlenebbül érintett – települések területén megvalósuló fejlesztések és a települések működésének támogatására, valamint a bevétel legfeljebb 5%-ának erejéig a megyei önkormányzat e rendelet szerinti feladatok ellátásával kapcsolatos működési költségeire használhatja fel. Vagyis az adóbevételek felhasználása igazságosabban történhet meg, figyelembe véve azon szempontokat is, hogy a beruházás mely más településeket is érint a gyakorlatban. Mindazzal, hogy a nemzeti vagyonelemek és az ebből származó adóbevételeket a megyei önkormányzat kezeli, azt a helyi szinttel szemben nagyobb területen és nagyobb közösség érdekében tudja a közérdek és a közös szükségletek kielégítésére fordítani.

Ezzel összefüggésben érdemes kiemelni az Alkotmánybíróság 3383/2018. (XII. 14.) AB határozatát, amely esetében az indítványozók a Magyarország 2017. évi központi költségvetéséről szóló 2016. évi XC. törvénynek az önkormányzati szolidaritási hozzájárulás alcímét a Helyi Önkormányzatok Európai Chartájába ütközőnek tartották. Az önkormányzati szolidaritási hozzájárulás az önkormányzatok adóerő-képessége alapján történő újraelosztást tesz lehetővé azzal, hogy a tehetősebb önkormányzatoktól nagyobb adóbevétel eivonásáról rendelkezik a kisebb, kevésbé jó lehetőségekkel rendelkező önkormányzatok számára. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy „a szolidaritási hozzájárulás olyan horizontális közpénzügyi kiegyenlítésnek tekinthető, melynek feladata annak biztosítása, hogy az eltérő adóerő-képességgel, illetőleg költségigénnyel rendelkező helyi önkormányzatok hozzávetőleg azonos adóterhelés alkalmazása mellett, hozzávetőleg azonos színvonalon legyenek képesek ellátni a közfeladatokat.” {Indokolás [36]}

Mindez azt is jelenti, hogy a tágabb közösség érdekei előnyt élveznek egy kisebb, helyi szintű közösség érdekeivel szemben, ha a cél a társadalmi igazságosság, a társadalmi szolidaritás biztosítása. Mindennek a célnak álláspontom szerint mind a Korm. rend. 1., mind Korm. rend. 2. eleget tesz.

3. Az alkotmányjogi panasz a jövőben esedékes, várt adóbevételt tényleges bevételnek tekinti, így olybá tűnik, mintha az indítványozó tulajdonjogi sérelemként aposztrofálná azt, hogy a jövőben nem jut helyi adóbevételhez. Ezzel összefüggésben kiemelést érdemel, hogy egy jövőbeni települési adóbevételt számos tényező befolyásol, s számos kockázattal kell számolnia a településnek a jövőbeni terveit illetően. Különösen így van ez a helyi iparüzési adó esetén. A bevételi kockázatokat és bizonytalanságokat az alábbi körülmények okozzák, melyeknek akár egyetlen, ám nagy adózó esetén való felmerülése is jelentős bevételecsökkenéssel jár:

- a) az adóalany fizetőképességének csökkenése miatt a bevétel nem érkezik be, az adó végrehajtása sikertelen;
- b) az adóalany gazdasági helyzete megrendül, iparüzési adóalap nem keletkezik;
- c) az adóalany telephelyét megszünteti a településen, az adóév hátralévő részére adóalap nem jut;
- d) az egész gazdaságot érintő negatív hatások miatt csökken az adóalany(ok) kibocsátása.

Mindezen kockázatok alapján hiba, ha a település a tervezett bevételre úgy tekint, mint biztos bevételre vagy akként, mint amelyre már jogot szerzett. Ezzel együtt a települési kötelező feladatok

ellátása akkor sem sérülhet, ha a bevételek jelentősen csökkennek, hiszen a kötelező feladatok költségét a költségvetés a különféle költségvetési mechanizmusok révén biztosítja.

A különleges gazdasági övezetre vonatkozó adóztatási jogkör áttelepítése valójában nem más, mintha az adózó a telephelyét a településen megszüntette volna. Erről rendelkezik egyébként a Korm. rend. 1. 7. §-ának (1) bekezdése. Ennélfogva semmi olyan különleges esemény nem történt az adóztatási jogkör áttelepítésével, amellyel egyébként az önkormányzatnak ne kellene, ne kellett volna számolnia. Ez azt is jelenti, hogy semmiféle jogos várománya nem lehet olyan bevételre, amelyet a múltban is bizonytalanság övezett, és amely bizonytalanságot a veszélyhelyzeti kormányrendelet nem növelt. Az adózók bármikor dönthetnek gazdasági tevékenységük megszüntetéséről, amely esetben az önkormányzat helyi iparüzési adóbevételt nem realizálhat, így a jogos váromány a helyi iparüzési adóban nem értelmezhető.

Mindezek alapján véleményem szerint nem valósul meg Alaptörvény XIII. cikkben foglalt tulajdonhoz való jog sérelme.

V. A jogorvoslathoz való jog sérelme

Az indítványozó álláspontja szerint a Korm. rendelet 2. valójában egyedi döntés, sérelmezi, hogy jogorvoslati jogot nem biztosítottak számára, ezért az sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdését.

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében foglaltak szerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.

Jelen esetben a Korm. rendelet 1. 1. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a Kormány rendeletben nyilváníthat egy területet különleges gazdasági övezetté. Mivel a Kormány rendelete jogszabály, nem pedig egyedi hatósági döntés, ezért azzal szemben jogorvoslat nem biztosítható.

Az indítványozó hivatkozik a 6/1994. (II.18.) AB határozatban foglaltakra, álláspontja szerint az abban leírt eset rá is irányadó. Ezen AB határozat alapját képező ügyben azonban az indítványozó nem önkormányzat volt, hanem pontosan ezzel ellentétben, önkormányzati rendelet képezte az alkotmányossági vizsgálat tárgyát. A tulajdonhoz való jog körében az önkormányzat és a magánszemélyek (egyéb jogi személyek) nem esnek azonos megítélés alá, hiszen az önkormányzati tulajdon használata, hasznosítása, illetőleg az azzal való rendelkezési jog eleve korlátozott, és a közérdeket kell, hogy szolgálja. Erre figyelemmel az Indítványozó által hivatkozott AB határozatok nem tekinthetők irányadónak a jelen ügyben.

VI. Az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdésének sérelme – a diszkrimináció tilalma

Az indítványozó szerint a támadott kormányrendeletek az Alaptörvény XV. cikke szerinti hátrányos megkülönböztetés tilalmába ütköznek, mivel más települések esetében nem került sor hasonló intézkedésre.

Ezzel szemben megállapítható, hogy a Korm. rend. 1. teljesen általános szabályozást tartalmaz, az 1. § (1) és (2) bekezdése alapján azt a helyszínt, illetve közvetlen környezetét nyilváníthatja a Kormány különleges gazdasági övezetté, amelyet a Kormány által nemzetgazdasági szempontból kiemelt jelentőségű beruházással nyilvánított, legalább 100 milliárd forint teljes költségigényű, a megye területének jelentős részére kiható gazdasági jelentőségű és munkahelyek tömeges

elvesztésének elkerülését, új beruházás vagy bővítés megvalósítását szolgálja. A különleges gazdasági övezet területét és a beruházással közvetlenebbül érintett települési önkormányzatokat a Kormány rendeletében határozza meg.

Mindez azt jelenti, ha valamely beruházás megfelel a fenti feltételeknek és az intézkedéssel – azaz a különleges gazdasági övezetté nyilvánítással - munkahelyek tömeges elvesztésének elkerülése, illetve új beruházás vagy bővítés megvalósítása biztosítható, akkor ott a Kormány dönthet a különleges gazdasági övezetté nyilvánításról. Nem valósul meg a diszkrimináció tilalma azzal, hogy a Kormány ezidáig mindössze egy esetben döntött különleges gazdasági övezetről, hiszen a Korm. rend. 1. szabályozása alapján bármikor lehetősége van további különleges gazdasági övezeteket is kijelölnie.

A Korm. rend. 2. tehát a Korm. rend. 1. általános, objektív és mindenkire egyformán kiterjedő feltételrendszert meghatározó rendelkezésein alapul, ezért az egyedi kijelölés hátrányos megkülönböztetést nem valósít meg.

A fentiek fényében a támadott kormányrendeletek nem sértik az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdésébe foglalt diszkrimináció tilalmát.

VII. Az Alaptörvény 31. cikkének sérelme – a helyi önkormányzathoz való jog

Az indítvány szerint a támadott kormányrendeletek az önkormányzatiság és a népképviselő elvének sérelmét jelentik.

Az Alaptörvény 31. cikkének (1) bekezdése rögzíti, hogy Magyarországon a helyi közügyek intézése és a helyi közhatalom gyakorlása érdekében helyi önkormányzatok működnek. Az Alaptörvény ugyanakkor nem határozza meg a helyi önkormányzatok típusait, működési területüket, ezt az Möt. szabályozza. A helyi önkormányzatra vonatkozó alapvető rendelkezéseket az Möt. 2-3. §-ai tartalmazzák. Az Möt. 2. § (1) bekezdése rögzíti, hogy a helyi önkormányzás a település, valamint a megye választópolgárai közösségének joga, melynek során érvényre jut az állampolgári felelősségérzet, kibontakozik az alkotó együttműködés a helyi közösségen belül. Az Möt. 3. § (1) bekezdése megkülönbözteti a települési (melyek községekben, városokban, járásszékhely városokban, megyei jogú városokban és a fővárosi kerületekben működnek), és a területi (megyei önkormányzatok) önkormányzatokat. Az Möt. 3. § (3) bekezdése szerint a fővárosi önkormányzat települési és területi önkormányzat. Mindezekből következik, hogy mind a települési, mind a megyei önkormányzat helyi önkormányzat és az Alaptörvény 32. cikkének (1) bekezdésében meghatározott feladat és hatásköröket gyakorolhatja, azok jogszerű gyakorlása alkotmánybírói, bírósági védelemben részesül (Möt. 5. §).

Az Alaptörvény 32. cikkének (1) bekezdése azt is rögzíti, hogy a felsorolt feladat és hatásköröket a törvény keretei között gyakorolja a helyi önkormányzat. Az Alaptörvény fentebb idézett bekezdésének – az indítvány által is hivatkozott – e) pontja alapján a helyi önkormányzat gyakorolja az önkormányzati tulajdon tekintetében a tulajdonost megillető jogosítványokat.

Ezzel összefüggésben kiemelendő az Alaptörvény 32. cikkének (6) bekezdése, mely szerint a helyi önkormányzatok tulajdona köztulajdon, amely a feladataik ellátását szolgálja. Az Alaptörvény 38. cikk (1) bekezdése szerint az állam és a helyi önkormányzatok tulajdona nemzeti vagyon. A nemzeti vagyon kezelésének és védelmének célja a közérdek szolgálata, a közös szükségletek kielégítése és a természeti erőforrások megóvása, valamint a jövő nemzedékek szükségleteinek figyelembevétele.

A nemzeti vagyonról szóló 2011. évi CXCVI. törvény (a továbbiakban: Nvt.) 1. § (2) bekezdése szerint a nemzeti vagyonba tartoznak többek között a helyi önkormányzat kizárólagos tulajdonában álló dolgok, így a helyi közutak, terek, parkok, közterek (Nvt. 5. § (3) bekezdés). A nemzeti vagyon

alapvető rendeltetése a közfeladat ellátásának biztosítása, ideértve a lakosság közszolgáltatásokkal való ellátását és e feladatok ellátásához szükséges infrastruktúra biztosítását. A nemzeti vagyonnal felelős módon, rendeltetésszerűen kell gazdálkodni. A nemzeti vagyongazdálkodás feladata a nemzeti vagyon megőrzése, értékének és állagának védelme, rendeltetésének megfelelő, az állam, az önkormányzat mindenkori teherbíró képességéhez igazodó, elsődlegesen a közfeladatok ellátásához és a mindenkori társadalmi szükségletek kielégítéséhez szükséges, egységes elveken alapuló, átlátható, hatékony és költségtakarékos működtetése. (Nvt. 7. §).

A fentiekből egyértelműen következik, hogy az önkormányzati tulajdon célhoz kötött, valamint annak, mint nemzeti vagyonnak alapvető rendeltetése a közfeladatok ellátásának biztosítása.

Az Alaptörvény 34. cikkének (1) bekezdése rendelkezik arról, hogy a helyi önkormányzat részére kötelező feladat- és hatáskört törvény állapíthat meg. A helyi önkormányzat kötelező feladat- és hatásköreinek ellátásához azokkal arányban álló költségvetési, illetve más vagyoni támogatásra jogosult. Az Mötv. 11. § (1) bekezdése rögzíti, hogy a községnek, városnak, járásszékhely városnak, megyei jogú városnak, a fővárosnak és kerületeinek, valamint a megyei önkormányzatnak egymástól eltérő feladat- és hatáskörei lehetnek.

A fentiekből következik az is, hogy a jogalkotót törvényi szinten a feladat- és hatáskörök telepítésénél viszonylag nagy szabadság illeti meg. Egyrészt mérlegelheti azt is, hogy a feladatot nem önkormányzati feladatként határozza meg, de az Mötv. keretei között azt is mérlegelheti, hogy a hatáskört melyik önkormányzati típusra telepíti.

A Nvt. 14. § (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy amennyiben törvény a helyi önkormányzat feladatát más helyi önkormányzat feladataként vagy állami feladatként, illetve állami feladatot helyi önkormányzat feladataként állapítja meg, a feladat ellátását közvetlenül szolgáló és ahhoz szükséges helyi önkormányzati, illetve állami vagyonnak a feladatot átvevő részére történő tulajdonba adása nyilvántartási értéken való átvezetéssel, ingyenesen történik.

Az indítvánnyal támadott kormányrendeletek esetén ezért nem kisajátításról, valamint nem arról volt szó, hogy a jogalkotó az önkormányzati tulajdont elvette addigi tulajdonosától és a megyei önkormányzatnak adta. A Korm. rend. 1. szerint a különleges gazdasági övezet tekintetében az ahhoz kapcsolódó önkormányzati hatásköröket az érintett települési önkormányzat helyett a megyei önkormányzat gyakorolja, valamint a különleges gazdasági övezethez kapcsolódó, a települési önkormányzat jegyzője, polgármestere által gyakorolt hatáskörök is a megyei jegyzőhöz, illetve a megyei közgyűlés elnökéhez kerülnek, tehát a jogszabály értelmében az övezet területe az övezet fekvése szerint megyei önkormányzat közvetlen igazgatásába került. Ennek alapján az övezettel kapcsolatos szabályozási, közfeladat- és közszolgáltatási feladatellátás, s egyúttal a helyi adómegállapítás feladata a településről a megyei önkormányzatra száll át. Egy terület települési szint általi közvetlen igazgatásba vétele sem ismeretlen megoldás a magyar közigazgatásban: a helyi önkormányzatokról szóló törvény rendelkezése alapján például Margitsziget területe jelenleg sem kerületi, hanem fővárosi (önkormányzati) igazgatás alatt áll. (A földrajzi és igazgatási terület szétválásának másik – ellenkező irányú – példáját pedig a megyei önkormányzat, illetve a megyei jogú város önkormányzatainak viszonya mutatja.)

A kormányrendeletek szerinti hatáskör-átcsoportosítás a rendeletben meghatározott különleges gazdasági övezetekre, valamint e feladat ellátásához szorosan kapcsolódó és szükséges mértékű, az övezetben fekvő települési önkormányzat tulajdonában lévő közterületek, közparkok, közutak tulajdonjogára terjed ki, ennek terheivel és az ezzel járó kötelező feladatellátással együtt, amelyet a megyei önkormányzat szerzett meg.

Álláspontom szerint a hatáskörök másik önkormányzati típushoz történő telepítése összhangban van az Alaptörvény fentiekben ismertetett szabályozásával. Szintén az Alaptörvényből fakad, hogy a feladat „áttelepítésékor” arányos költségvetési, vagyoni támogatást kell biztosítani. A szabályozás

arra is tekintettel volt, hogy az önkormányzati tulajdon a feladat ellátását szolgálja, így ha a feladat más önkormányzathoz kerül, akkor az ellátáshoz szükséges vagyon is átadható.

A kormányrendelettel létrehozott különleges gazdasági övezet gazdasági fejlődésének hatása túlmutat a fekvése szerinti települési önkormányzat határain. A hatáskör-átruházás a jelenleginél arányosabb elosztást tesz lehetővé a megyén belül, így az adott övezetben megvalósuló beruházások nem csupán egy településen, hanem annál tágabb körben, akár a megye egész területére kifejthetik hatásukat.

A fentiekre tekintettel közfeladat ellátásának kötelezettje és az e közfeladathoz rendelt vagyon címzettje változott, a közfeladat hatékonyabb ellátása érdekében, ezért véleményem szerint az önkormányzatiság és a népképviselő elve nem sérült.

VIII. Összegzés

Álláspontom szerint tehát a támadott kormányrendeletek – a fentiekben bemutatottak alapján – nem ütköznek az Alaptörvény rendelkezéseibe.

Kérem tájékoztatásom szíves elfogadását.

Budapest, 2020. június 9.

Tisztelettel:

Gulyás Gergely

